

U řeky

Princovy velké modré oči bloudily po nočních ulicích. Bylo sněžné ticho. Myškine! Myškine... Kocour zvedl svůj bílý ocas a zastavil se. Zaujat novou hvězdou na obloze stál nehnutě na chodníku, jako by na všechno zapomněl a jediné, na čem v životě záleželo, bylo sledovat onu podivuhodnou záři světlice, která noc na několik chvil proměnila v den.

Byla to zvláštní krajina na pohled, když světlice vrhala své mihotavé stíny na potemnělou poušť. Měla v sobě něco z barev, které zná jen fantasmie, byla neskutečná; někdo se díval se mnou. V noci jsme sjely ze silnice, neptala jsem se proč; jednou ta chvíle musela přijít a já jen hledala svá poslední slova. Potom auto zastavilo a ona řekla, že mi něco ukáže. Dívaly jsme se, jak padá hvězda. Myškinovy oči, její oči, tak tajemné...

„Zase se ti něco zdálo?“ zeptala se Mireille, která už stačila připravit snídani. Kirika zamumlala cosi neurčitěho a snažila se z chladné pouštní noci vrátit do pařížského bytu, kde na ni čekalo jídlo. Chléb, vajíčko a nějaký složený papír.

Během snídaně se na něj Kirika několikrát zadívala, ale na druhé straně stolu jako by si toho nikdo nevšiml. Byl to vážný papír. Nic, o čem se mluví s plnou pusou.

O chvíli později obě dojedly. Kirice se do očí vrátil onen smutek, který Mireille tak dobře znala. Konečně prolomila ticho otázkou.

„Co se tam píše, Mireille?“

„Někdo nás zve na cestu do minulosti.“

Mireille podala udivené Kirice složený dopis. Stačil letmý pohled a bylo vše zřejmé. Dopis byl adresován „drahé slečně Mireille Bouquetové“ a na konci místo podpisu stálo jen „Váš anglický přítel“. Text byl psán velmi uctivě a autor by jej jistě rád podepsal svým jménem, kdyby mu to jeho vysoké postavení v hierarchii Soldátů bylo dovolilo.

„Myslím si, že je to opravdu dopis od nějakého přítele.“

Kirika chtěla odpovědět, ale nemohla spustit oči z krátké věty, která jakoby mimoděk uzavírala poslední odstavec, a ze slov „rodiče Vaší přítelkyně“.

„Soldáti přišli o společného nepřítele, který je spojoval. Pokud teď jedná každý za sebe, znamená tenhle dopis jedinečnou příležitost, jak toho využít. A pokud ne, tak se setkání s nimi stejně nevyhneme. Napsala jsem mu, že jeho pozvání přijímám a za dva dny že přijedu na Ostrovy. Chtěla bych se tam pár dní zdržet, takže budeš mít na nějaký čas byt pro sebe. Ven budeš chodit, jen když se budeš cítit dobře, ano?“

Kirika slyšela jen napůl. Teď, kdy se ještě zotavovala ze svých zranění, jí stačilo málo a propadala se do světa vzpomínek; zpočátku jí dny a noci splývaly do dlouhých dějství tváří, zvuků, hlasů a světla. Později již mohla vstát a vykonávat běžné denní činnosti, někdy se však vracela na odlehlá místa v minulosti, jako právě dnes.

„Opravdu má něco, co patřilo mým rodičům?“

„Pokud ano, tak ti to přivezu.“

Den nato stála Mireille s jedním kufrem ve dveřích. Na stole nechala lístek s telefonním číslem do hotelu a Kirice zdůraznila, ať nechodí zbytečně moc ven a hlavně ať se s nikým nebaví. Připomněla, co se stalo s Milošem Havlem a že se to nemá opakovat. Nakonec se usmála a zavřela za sebou dveře. Jistota, s jakou si Mireille počínala, v Kirice téměř umlčela varovný hlas, že je setkání v Anglii prostou pastí.

Mireille všechno připravila, jídla bylo na týden dopředu, ale přesto Kirika tušila, že doma zůstat nemůže. Měla již dost Chloe, která se jí ukazovala ve snech. Bylo odpoledne a Mireille se ještě mohla pro něco vrátit — večer ale půjde ven.

Hodiny rychle uběhly, Kirika si vzala mikinu a zbraň a vyrazila. I když se trochu ochladilo, zamířila známými ulicemi k Seině; při pohledu na hladinu řeky vždy přicházela na jiné myšlenky. Široké panorama Paříže odměňovalo trpělivého pozorovatele dlouhé hodiny, aniž by cokoli ztratilo ze svého tajemného a neproniknutelného kouzla. Nebylo divu, že měla Mireille Paříž ráda... Souviselo to zřejmě i s tím mužem, který měl rád rulíkové lilie, ale o tom nikdy neřekla víc než dvě tři slova.

„Asi poznala nějakého pana Miloše,“ prolétlo Kirice hlavou. Oklikou si tak uvědomila, že mimoděk došla skoro až tam, kde malíře spatřila poprvé. Ušla tedy ještě pár kroků a sedla si na Milošovo místo, které se posléze stalo jejím.

Hned by začala pracovat na novém obrázku, i když od té doby nedržela štětec v ruce. Najednou přesně věděla, čím vyplní další dny: koupí si vše potřebné a dá se do práce. Vzpomněla si na jeho slova, se kterými se s ní naposledy loučil: „Když jsem sloužil v Africe, ve volných chvílích jsem maloval. Také bys měla.“

Krámek malíře, který tam mimo obvyklého zboží prodával i svá vlastní díla a který Kirice tehdy doporučil Miloš, měl ještě otevřeno. Bylo to starosvětské místo, majitel měl rysy venkovana, tvář upřímného a přívětivého muže. Uvnitř tohoto obchodu nabývaly romantické představy o umělcích hmatatelnou podobu.

„Dobrý den, slečno... Co vás sem znovu přivádí?“

„Vy si na mě pamatujete?“

„To víte, že ano — kupovala jste si přece jednu mou dlaždici?“

„Kupovala, ale to už je...“ chtěla namítnout Kirika, majitel se však jen pousmál.

„Mám paměť na lidi, to je celé. Pokud byste měla zájem o další dlaždici, není sice ještě hotová, ale nikdo ji nemá zamluvenou —“

„Děkuji, ale vlastně bych chtěla znovu začít s malováním...“

„Děláte dobré rozhodnutí, slečno. Paleta prospívá duši. Tak pojďte, vybereme nějaké štětce a barvy. Jaká technika to bude?“

Pan majitel obešel pult a zamířil k regálu se zbožím; na malý okamžik mu chtěla Kirika něco říci o Milošovi a o tom, proč s malováním přestala — cítila, že jeho slova by jí pomohla, jako jí tenkrát pomáhala ta Milošova. Měla ale za pasem nabitou pistoli. Co vlastně mohla říci?

Když odcházela s taškou výtvarných potřeb v ruce osvětlenými ulicemi, napadlo ji, co tomu asi řekne Mireille, až se vrátí. Do té doby ale klidně mohla mít svou tašku u kulečnickového stolu, kam ji po příchodu domů odložila. Zítra začne svou krajinu.

Hned ráno se vypravila na první stanoviště. Chtěla zachytit známý výhled, nyní z trochu jiné perspektivy. Nemusela chodit daleko; rozhodla se, že středem obrazu budou mosty. Řada mostů za sebou, pod kterými se zvolna stáčí řeka. Potřebovala ale odpolední slunce. Vrátila se tedy do bytu a poskládala na stůl jednoduché zátiší.

Tak se ponořila do práce, až málem zapomněla, kolik je hodin. Pracovat se štětcem pro ni nebylo těžké a bavilo ji to, měla nadání. K řece, kde měla v plánu strávit zbytek odpoledne, šla procházkou. Chodívala tak i další dny — nebylo kam spěchat. To se Kirice líbilo.

Už měla dokončeno zátiší s hodinkami a práce na panorama s řekou zdárně pokračovala, když se třetího dne vracela parkem domů. Byla tma a Kirika se cítila nějak nesvá, měla pocit, že ji někdo sleduje. Vysoký muž ve sportovním oblečení. Zamířila do hůře osvětlené části parku, aby si to ověřila. Poté, co i on zabočil stejným směrem, rozhodla se počkat na něho.

„Tak proto jsem si s sebou měla vzít večerní šaty,“ řekla nahlas Mireille, když četla vzkaz od „anglického přítele“. Měli se setkat v jednom z nejdražších londýnských podniků. Ať to byl kdokoliv, nešlo o obyčejného snoba, ale o člověka s pravou noblesou, nejspíše aristokrata. V tom tkvěl také důvod, proč sem přijela — Soldáti mohou proti Noir vystoupit otevřeně, pokud jsou jednotní; není třeba, aby se uchýlovali k takové lsti. A pokud se Noir má stát figurkou ve vnitřním mocenském boji, nebude to tento člověk, kdo ji vydá na smrt. Byla si tím téměř jistá, nicméně si do kabelky černý Walter schovala. Opatrnost je tím, co zachraňuje.

Stála před vchodem do restaurace a sledovala, jak se v jejích oknech odráží ruch ulice. Byl to přesně ten druh podniku, ve kterém přijde večere pro jednoho na celou jeho výplatu. Jako host si nemohla na nic stěžovat.

Vešla dovnitř. Personál byl informován a slečny Bouquetové se tak hned začala věnovat obsluha, postarala se o její oděv a uvedla ji k prázdnému stolu.

„Sir se za okamžik vrátí, madam; přejete si objednat?“

„Děkuji, počkám na něho,“ odpověděla Mireille a posadila se. Okolo seděla vybraná společnost. Prohlížela si právě honosnou výzdobu místnosti, když za sebou uslyšela kroky.

„Pokládám si za čest vás poznat osobně, slečno Bouquetová,“ pronesl muž jiskrných hnědých očí, který jí vzápětí políbil ruku. Podle hlasu žádný Angličan.

„Potěšení je na mé straně, sire ...“

„Jimmy. Pocházím z Walesu,“ pronesl šlechtic s úsměvem.

„Potěšení je na mé straně, sire Jimmy,“ odpověděla mu Mireille se stejným úsměvem. Objednali si a poté celou večeři vedli příjemný nezávazný hovor, jak Mireille předpokládala. Zůstaly před nimi již jen sklenky vína, když lord vytáhl z kapsy malé černé pouzdro a položil jej na ubrus.

„Ve svém dopise jsem zmínil předmět, který se pojí s rodiči vaší společnice Kiriky. Mé pátrání bylo relativně rozsáhlé a tohle je možná jediná památka, která ještě existuje. Jako stopa mě nikam nedovedla, ale... *Vychladnou srdce milenců, utonou v hněvu manželé, jen láska rodičů zahřeje na těle,*“ řekl, zahleděn do jejích modrých očí.

Mireille krabičku otevřela a pohládila prstem červený samet uvnitř.

„*Nerci, toť malá věc! Nač malá?* Máte rád Browninga, sire?“

„Vidím, že vy též,“ odpověděl lord a pokračoval: „Tajně jsem doufal, že přijedete obě a já budu moci toto pouzdro předat dotyčné osobně.“

„Nechci ji zatěžovat cestováním, když se stále ještě zotavuje,“ odpověděla Mireille a s nímým varováním se zadívala na svou kabelku.

„Lichotí mi váha, kterou kladete mé osobě. Mnoho se ale může změnit. Jsem jenom jedním z mnoha. Možná jsem i jedním z nemnoha, ale ani to neznamená, že mohu něco zcela odvrátit,“ řekl smutně.

„Proč vlastně to všechno?“

„Vzpomínáte, jak končí Browning? Nechci, aby si Filipu odvedl ten modrooký Angličan — vždyť čím se provinila víc než my ostatní?“

„*Přec nejlepším lidem schází do andělů — přec nejhorší skutky d'ábla nevydělají; proč pýchy masku člověk nesvlékne si?*“

„Jste bystrá mladá žena, slečno Bouquetová. Jak jsem znal Laurenta, byl by na vás dnes pyšný. Je mi velice líto, co se s ním a s Odettou stalo.“

Vysoký muž s neznámým úmyslem sledující Kiriku potemnělým parkem se přiblížil k zatáčce, kde se mu jeho cíl ztratil za řadou keřů. Zde si Kirika odložila svou malířskou tašku a připravila tlumič.

Muž došel k řadě keřů a pomalu zamířil ke stojící dívce. Mluvil značně nahlas, zdálo se, že je pod vlivem nějaké drogy: „Co tam tak stojíš, kotě? Jiný u toho většinou dost křičej! Jsi jiná, že jo? Jiná...“

Boj beze zbraně Kirika připustit nechtěla, protože ještě nenabyla zpět svou kočičí obratnost. Jak se muž blížil, připravovala se k výstřelu; on nepřestával hulákat svou. Najednou se ale ozval druhý hlas.

„Stůjte!“

Někdo zřejmě přiběhl dívce v nesnázích na pomoc. Muž se zastavil a otočil se, aby čelil narušiteli. Kirika, které si nikdo nevšímal, se rozhodla nastalou situaci vyřešit útekem. Přistoupila k tašce, schovala do ní svou zbraň a obrátila se k ústupu, bylo však již po boji.

Násilník chtěl zaútočit jako první, sám však dostal několik ran a než se vzpamatoval, ležel na zemi. Kiričin záchránce mu uštedřil ještě dvě rány — muž teď ležel nehnutě a slabě sténal.

„Jsi v pořádku?“ uslyšela za sebou Kirika. „Pojď, doprovodím tě někam, kde je světlo.“

Kdyby utekla, asi by to pochopil také, ale náhle se objevivší nebojácny záchránce ji začal zajímat. Rozhodně to nebyl obyčejný kolemjdoucí.

„Děkuji vám,“ odpověděla mu nesměle.

„Chodit takhle v noci v parku sama je nebezpečné. Ten muž tě sledoval a ty ses před ním chtěla schovat?“

„A-Ano,“ řekla tomu muži menší postavy.

„Bylo velké štěstí, že zrovna běžel okolo. Příště si dej větší pozor a drž se míst, kde jsou lidé.“

Pomalou se blížili k lampám. Černé záchránčovy vlasy se leskly v jejich světle. Jeho obličej měl jemné rysy a nebyl silácké postavy, ale v boji si počínal velmi zkušeně; nejspíše pěstoval bojové sporty.

Na osvětlené cestě mu Kirika ještě jednou poděkovala a on se s ní rozloučil, aby mohl pokračovat ve svém večerním tréninku. Sledovala, jak před ní běží, a vzpomínala, zda tu tvář již někde neviděla.

Když Mireille po několika dnech znovu vkročila do svého bytu, nestačila se divit. Na stole se válelo množství prázdných papírů, tužek, skic a barev a na kulečnicku ležely tři obrazy.

„Kiriko?“

„Ahoj, Mireille!“ ozvalo se z kuchyně.

„Myslela jsem, že jsi s malováním přestala...“

„Zlobíš se?“

„To si ještě rozmyslím. Ale ten stůl uklidíš, nechci mít místo jídelny ateliér.“

Kirika očekávala, že až se Mireille dozví o incidentu v parku, bude zuřit. Musela ale přiznat, že jí unikl důležitý detail.

„A ten muž nechtěl volat policii?“

„Ne, o policii se vůbec nezmínil.“

„Jsi si jistá, že tě nesledoval on? Že ho ten úchyl jenom nevyrušil?“

„Běhal v parku a uslyšel křik, nikoho nesledoval.“

„Dej si pozor, Kiriko! Víš přece, jak to myslím... Podívej, něco jsem ti přivezla,“ změnila Mireille téma hovoru a šla si pro kabelku. Za chvíli držela Kirika v ruce malé černé pouzdro — snad na šperk, snad na minci či podobnou cennost.

„*Vychladnou srdce milenců, utonou v hněvu manželé, jen láska rodičů zahřeje na těle,*“ pronesla Mireille a Kirika zvedla oči.

„To je Robert Browning,“ dodala. „No tak, ty nechceš vědět, co je uvnitř?“

Kirika pouzdro otevřela a spatřila lehce omšelou legionářskou medaili. Položila si chladný kov na dlaň a dlouze se na něj zadívala. Potom se znovu podívala na Mireille a rozehvělým hlasem jí poděkovala. Mireille se na ni usmála.

Ode dne, kdy Mireille odjela na setkání do Británie, se zdravotní stav Kiriky vytrvale zlepšoval. O práci Noir byl v podsvětí přirozeně velký zájem. Mezi několika běžnými zakázkami vyčnívala žádost o ochranu.

Klientem byl podnikatel, který se zapletl s mafii a stal se nepohodlnou osobou. Splnil sice všechny požadavky a měl brzy opustit zemi, ale nejdříve musel absolvovat poslední schůzku, na které ho hodlali odstranit.

Mireille a Kirika si v kavárně objednaly dezert a daly se do plánování. Náměstí plné lidí bude klienta chránit, jedinou možností se zdál být útok zdálky.

„Odkud budeme střílet?“ ptala se Mireille.

„Z náměstí ne...“ odpověděla Kirika, když si všimla nápadného rohu domu ve vedlejší uličce. Z úhlu kavárny byla dobře vidět poslední řada oken. Byl to starý činžovní dům, zřejmě opuštěný.

Přesto si raději ještě celé náměstí obešly. Žádné podobně výhodné místo ale neobjevily — bylo to až příliš jednoduché. Ale cíl neměl mít žádnou ochranku, nic. Pokud by na schůzku dorazil, byl zde naprosto bezbranný.

„Jedna z nás půjde přes střechu a druhá půjde zadním vchodem. Střelec bude mít ještě někoho, kdo mu bude krýt záda. Ty půjdeš horem a postaráš se o odstřelovače, já si vezmu na starost ty ostatní,“ říkala Mireille nad mapou rozloženou na kulečnickém stole. „Nejdůležitější bude načasování. Klient by měl dorazit přesně v poledne.“

„Odstřelovač nesmí vědět, že se něco děje, jinak vystřelí na cíl, hned jak se objeví...“ řekla Kirika a očima sledovala dráhu kulky na mapě. Mohlo to být nějakých 300 metrů.

„S jedním útočníkem počítají, ale se dvěma stěží. Když se dostaneme dovnitř, mělo by to být už snadné. Souhlasíš?“ zeptala se Mireille.

„Udělejme to tak,“ odpověděla Kirika.

Té noci nemohla Kirika usnout. Tiše vstala z postele, prošla potmě okolo rozložených plánů a posadila se k oknu, na které dopadaly drobné kapky deště. Slyšet byly jenom hodiny. V koutech byla úplná tma.

„Už seš s tím hotovej, Idaho?“ ozval se netrpělivý hlas z chodby.

„Jo, už to mám,“ odpověděl Idaho, kterému zbývalo jen vybalit puškohled. Zbraň a fotografii měl připravenou na stole u okna.

„Dobrý, tak já půjdu ještě za klukama dolů, pak se vrátím.“

Pět minut nato se Mireille vplížila ze dvora do budovy. Uvnitř byla cítit zatuchlina. Po pravici měla nefunkční výtah, který byl zamknutý

na řetěz, a vedle něho schodiště. Potichu couvala do kamenných schodů, zbraň namířenou do dalšího patra. Zdálo se, že na chodbě spolu mluví dva lidé. Mireille šla podél zdi a zrcátkem se podívala do chodby: stáli v ní dva muži s pistolemi, oba bokem ke schodišti, a jedny dveře byly otevřené.

Zpoza rohu ukončila jejich život čtyřmi výstřely a namířila na otevřené dveře. Pistole, které spadly na dlaždice, způsobily v patře značný hluk. Mireille šla zkontrolovat otevřený byt.

Předsín byla prázdná. Opatrně otevřela dveře a vpadla do obývacího pokoje. Zdálo se, že v bytě nikdo není. Rychle zkontrolovala ostatní místnosti, ale měla pravdu. Vyšla ven a zamířila ke schodišti, když vtom kdosi do dveří silně kopl a Mireille tím odhodil na stěnu. Její Walter sjel po podlaze až ke schodům a zavalitý muž ji zvedl ze země a začal ji škrtit. Kopala ho, ale on jako by nic necítil. Nakonec mu zatlačila palcem pod ucho, jeho sevření povolilo a Mireille se mu vysmekla, vyrazila ke schodišti, sebrala zbraň, vystřelila a jen o chlup uskočila živé váze, která se na ni řítila. Muž si pádem zlomil vaz, byl na místě mrtev. Vtom se z horních pater ozvala dávka ze samopalu a v celém domě zavládlo ticho. Mireille vyběhla do schodů.

Kirika slezla z žebříku vedoucího na střechu a s připravenou zbraní vyšla do chodby. Poslední dveře byly pootevřené. Tiše k nim došla a otevřela je. Neslyšně si prošla byt a zastavila se před dveřmi do ložnice, ve které bylo inkriminované okno. Otevřela je a namířila na odstřelovače, který klečel u pušky na stole. Vtom se zarazila.

Střelec pomalu položil zbraň a zvedl ruce v rukavicích.

„Nestřílejte,“ řekl tiše. Hodinky na jeho ruce ukazovaly 12.01. Chvilí bylo ticho, proto pokračoval: „Jmenuji se Pierre, pracuji pod přezdívkou Idaho.“

Černé vlasy, menší postava, stejný hlas... Kirika sklonila zbraň a přistoupila blíž. Pierre popadl pušku ze stolu a silně s ní udeřil za sebe, pak ji pustil a vyběhl z místnosti. Kirika ještě zahlédla jeho překvapený pohled, když na zemi spatřil tvář útočníka.

Mafián, který na záchodě vše slyšel, se vydal vetřelce zlikvidovat. Kirika však byla rychlejší a muž tak stačil pouze vypálit dávku z UZI do stropu. Za chvíli doběhla do bytu Mireille.

Kirika seděla v křesle a těžce dýchala.

„Je pryč,“ řekla.

Bylo pozdní odpoledne a přestože to ráno vypadalo, že bude pršet celý den, bylo hezky a nebe bez mráčku. Kirika právě dovařila čaj a donesla dva šálky na stůl. Mireille do nich hodila kostku cukru.

„To je tedy pěkné nadělení...“